

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ ΚΑ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1901

ΑΡΙΘ. 25

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † 'Ο Γρεβενδών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
 - † 'Ο Μέγας Πρωτοδύκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
 - † 'Ο 'Αρχιγρ. τῆς 'Ι. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ
 - † 'Ο Μέγας 'Αρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ (ταμίας)
- ΧΡ. ΠΑΠΑ-ΓΩΑΝΝΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὄθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ 25
Ἡ Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1 Ἰανουαρίου
ἀποστέλλόμεναι πρὸς τὸν Πρόεδρον ἢ τὸν Ταμίαν.

'Αρχιδυντάκτης Τεροδ. **ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΙΠΕΡΑΣ**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

'Ο ἐνοριακὸς κλῆρος καὶ ἡ ἀποστολὴ αὐτοῦ — Ἡ δύναμις τοῦ ἱερέως — Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῶν Παλαιοκαθολικῶν περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου — 'Επίσημα ἔγγραφα — Σχολῶν τελεταί — 'Εκκλησιαστικὰ χρονικά.

Ο ΕΝΟΡΙΑΚΟΣ ΚΛΗΡΟΣ ΚΑΙ Η ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΑΥΤΟΥ

'Οποῖον θέλουσι τὸν ἱερεὶα αἱ θεαὶ Γραφαὶ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου 'Εκκλησίας. Δυσχέρεια καὶ εὐθύναι τῆς ἱερωσύνης.

«'Ο ἐνοριακὸς κλῆρος εἶνε ὁ κυριώτατος μοχλὸς ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ πνευματικοῦ καταρτισμοῦ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος».

Δ'.

Ἐν τῷ πρὸς τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως λόγῳ Αὐτῆς, ἡ Α. Θ. Π. ὁ σεπτὸς ἡμῶν Πατριάρχης, ἀπεκάλεσε τὸν ἐνοριακὸν κλῆρον καθόλου πρὸς ἡμῖν «κυριώτατον μοχλὸν ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ πνευματικοῦ καταρτισμοῦ τοῦ χριστιανικοῦ πληρώματος». Λόγοι τοιοῦτοι προερχόμενοι παρὰ τοῦ ἀνωτάτου πνευματικοῦ ἄρχοντος, καὶ δὴ τοιοῦτοι, ὅστις καὶ πρότερον μὲν διὰ τῆς ἰδρύσεως εἰδικῆς πρὸς μόρφωσιν ἐνοριακοῦ κλήρου Σχολῆς, ὡς καὶ διὰ τῆς συντάξεως σχετικῶν πρὸς τὴν ἀξιοπρεπῆ αὐτοῦ συντήρησιν Κανονισμῶν οὐκ ὀλίγον ὑπὲρ αὐτοῦ ἐμόχθησε, καὶ νῦν δὲ κηρύττει ὅτι εἶνε ἕτοιμος πᾶν τὸ δυνατόν ὑπὲρ αὐτοῦ νὰ πράξῃ, — ἀποτελοῦσι προδήλως τὴν πανηγυρικωτάτην ἐκ μέρους τῆς ἐπισήμου παρ' ἡμῖν 'Εκκλησίας ἀναγνώρισιν τῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Εὐγνωμονοῦμεν καὶ συνευγνωμονήσουσι μεθ' ἡμῶν τῷ κλεινῷ Πρωθιερέα-

ρχῇ ἐπὶ ταῖς λόγοις αὐτοῦ τούτοις πάντες, ὅσοις σπουδᾶς μέλει περὶ τῆς βελτίονος διαρρυθμίσεως τῶν ἀφορώντων εἰς τὸν ἀληθῆ, τὸν βᾶδιμον καὶ δυναμικὸν καταρτισμὸν τοῦ ἡμετέρου λαοῦ. Εἶνε οἱ λόγοι αὐτοῦ οὗτοι ἐν ἐπὶ πλέον τρανὸν δειγμα τῆς βαθείας, ζωοῦς καὶ ἐξηκριτωμένης ἀναγνώσεως τῶν συγχρόνων ἀναγκῶν τῆς ἡμετέρας 'Εκκλησίας, ἥτις ἀείποτε διέκρινε τὸν σεπτὸν ἄνδρα. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ αὐτῇ εὐκαιρίᾳ ἡ Α. Θ. Παναγιότης δὲν παρέλειψε νὰ τονίσῃ δεόντως καὶ τὴν μεγάλην ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων εὐθύνην, ἥτις βρύνει ἐπὶ τῶν μὴ ἐπαρκῶς ἐννοούντων καὶ μὴ δραστηρίως ἐκπληρούντων τὴν ὑψηλὴν αὐτῶν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποστολὴν ἱερέων. Καὶ δικαίως. Διότι ὅπου ὑψηλὴ ἀποστολὴ ἐκεῖ καὶ βρεῖται εὐθύνη. Καὶ πάλιν ὅπου ἀμφότερα ταῦτα συνυπάρχουσι, ἐκεῖ προφανῆς καὶ ἡ **δυσχέρεια** τοῦ ἔργου. **Σπουδαιότης, δυσχέρεια καὶ εὐθύνη** τῆς ἱερωσύνης—ἰδοὺ τὰ τρία κύρια σημεῖα, περὶ ἃ ἐστράφησαν καὶ αἱ ἡμέτεραι ταπειναὶ σκέψεις ἐν τοῖς ὑφ' ἡμῶν μέχρι τοῦδε λεχθεῖσι σχετικοῖς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ ἡμετέρου φύλλου. Συνεχίζοντες δ' ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ τὰς σκέψεις ἡμῶν ἐκείνας, ἐπιθυμοῦμεν σήμερον νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων ἐπὶ τῶν **δυσχερειῶν καὶ εὐθυνῶν**, αἵτινες προκύπτουσιν ἰδίᾳ οὐχὶ πλέον ἐκ τοῦ βίου, ὡς ἄλλοτε προσεπαθήσαμεν νὰ ὑποδείξωμεν, ἀλλ' ἐξ αὐτῆς τῆς καλῶς νοουμένης δράσεως τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Καὶ ταῦτα πάντα, ὅπως κατανοηθῇ τέλος καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον, ὅτι οὐ τοῦ παντός πολὺ δ' ὀλιγώτερον τοῦ τυχόντος τὸ ἱερατεῦειν, καὶ τεθῇ πλέον τέρμα εἰς τὰς ἐπὶ τοῦ προκειμένου κρατούσας ἔτι, ὡς μὴ ὥρεται, ἐπιζημιωτάτης προλήψεως.

Αἱ θεαὶ Γραφαὶ καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ὀρθοδόξου

Ἐκκλησίας, ἃτινα χρησιμεύουσι καὶ δέον νὰ χρησιμεύωσιν ὡς στάθμη καὶ κανὼν δι' ἡμᾶς ἐπὶ τοῦ προκειμένου, τριπλὴν τινὰ ὑπηρεσίαν ἀναθέτουσιν εἰς τὸν ἱερέα: Τὴν **τελετουργικὴν**, ἥτις συνίσταται εἰς τὴν προσήκουσαν τέλεσιν τῶν διαφόρων μυστηρίων καὶ λοιπῶν ἱεροτελεστιῶν, τὴν **διδασκικὴν**, καθ' ἣν ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ διδάσκῃ πάντα τὰ μέλη τῆς παροικίας αὐτοῦ ὑγιῶς καὶ ἀνελλιπῶς ἅπαν τὸ περιεχόμενον τῆς ἀμωμήτου ἡμῶν πίστεως, καὶ τὸ **πνευματικοπαιδαγωγικόν**, ἐν ᾧ οὕτως εἰπωμεν, καθ' ὃ ὁ ἱερεὺς ὀφείλει νὰ μεριμνᾷ περὶ τῆς πνευματικῆς εὐεξίας μιᾶς ἐκάστης τῶν εἰς αὐτὸν ἐμπεπιστευμένων ψυχῶν.

Δὲν θὰ ἐπιμείνωμεν πολὺ ἐπὶ τῆς ἐκ τῆς τελετουργικῆς τοῦ ἱερέως δράσεως προκυπτούσης δυσχερείας, ἀπὸ αὐτῆς εἴθισται ἤδη παρὰ τοῖς πολλοῖς νὰ θεωρῇται ὡς εὐκόλος τις καὶ τοῖς πᾶσι κατορθωτή. Καὶ ἐν τούτοις διὰ τοὺς γινώσκοντας τὰ πράγματα καὶ ἡ ἐκ τῆς τελετουργικῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἱερέως προερχομένη δυσχέρεια δὲν εἶνε, ὡς ἐκ πρώτης ὀψεως ἤθελε νομίσαι τις, μικρὰ τις καὶ ἀσήμαντος. Ἐν αὐτῇ διὰ τοὺς ἐννοοῦντας καὶ αἰσθανομένους τὰ τελούμενα, ἡ σωματικὴ κόπωση ἀνταμιλλᾶται πρὸς τὴν διηνεκὴ τοῦ πνεύματος ἐντασιν, ὅπερ, καὶ μεθ' ὅλην τὴν προφανῆ τοῦ πράγματος δυσκολίαν, ὀφείλει ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου καὶ οἰκονόμος μυστηρίων Θεοῦ νὰ τηρῇ πάντοτε ἐν ἀμεταπτώτῳ νηφαλιότητι καὶ ἐγρηγόρσει καὶ ἐν ἀναλόγῃ πρὸς τὰ τελούμενα ἐξέρσῃ. Ἄλλως δεινὴ ἐπικρέμαται ἐπ' αὐτοῦ ἡ ἀπειλὴ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος: «Ἐπικατάρατος ὁ ποιῶν τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου ἀμελῶς» (Ἱερ. 31, 10). «Οὐ γὰρ ἐστὶν ἀκαταστάσις ὁ Θεός, γράφει καὶ ὁ Ἀπόστολος, ἀλλ' εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων... Πάντα εὐδυνήσῃς καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω» (1 Κορ. 14, 33—40).

Ἀλλὰ τῆς περὶ τὴν τελετουργικὴν ὑπηρεσίαν δυσχερείας πολὺ μείζων ὁμολογουμένως εἶνε ἡ περὶ τὴν διδασκικὴν δρασὶν τοῦ ἱερέως δυσχέρεια. Διό καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος συνειδὼς τὴν δυσχέρειαν τοῦ ἔργου τῆς διδασκαλίας ἀπειτεῖ, γράφων πρὸς τὸν Ἐπίσκοπον Ἐφέσου Τιμόθεον (1 Τιμ. 5, 17) ὅπως «διπλῆς τιμῆς ἀξιοῦνται οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ προεστώτες». Ἐξ οὗ ἀποστολικοῦ χωρίου—σημειωτέον ἐν παρόδῳ—πρὸς τοῖς ἄλλοις καταφαίνεται, ὅτι τοσαύτη εἶνε ἡ τοῦ συνεχοῦς τῆς διδασκαλίας ἔργου δυσχέρεια, ὥστε καὶ κατ' αὐτοῦς ἀκόμη τοὺς πλουσίους εἰς πνευματικὰ χαρίσματα ἀποστολικούς χρόνους οὐχὶ πάντες οἱ «προεστώτες» ἦσαν πάντοτε ἱκανοὶ ν' ἀναλαμβάνωσι τὸν μέγαν τῆς πνευματικῆς διδασκαλίας ἀγῶνα. Ἀλλὰ γνωστὸν ἐξ ἄλλου, ὅτι ὁ αὐτὸς ἀπόστολος ὡς ἐν τῶν οὐσιωδῶν προσόντων θεωρεῖ τὸ «διδασκικὸν εἶναι» τὸν ἱερέα (αὐτόθι 3, 3. πρὸβλ. 2 Τιμ. 4, 1—2. Τιτ. 1, 9). Ὡσαύτως καὶ ἡ ΣΓ'. Οἰκουμένην Σύνοδος διὰ τὸ

19ου Κανόνος αὐτῆς, ἐν ᾧ ἐκφράζεται σαφῶς τὸ ἐπὶ τοῦ προκειμένου πνεῦμα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας, ρητῶς καθορίζει τὰ τοῦ καθήκοντος τούτου, ἀπαιτούσιν τὴν «διδασκαλίαν τῶν τῆς εὐδαιμονίας λόγων ἐν πάσαις ἡμέραις, ἐξαιρέτως δὲ ἐν ταῖς Κυριακαῖς». Καὶ ὁ ἱερεὺς δὲ Χρυσόστομος λίαν ὀρθῶς παρατηρεῖ, ὅτι ἂν μὴ ὡς διδασκτικοὶ οἱ ἱερεῖς, «πολλὰ τῶν τῆς Ἐκκλησίας οἴχεται!» Ὅθεν καὶ ὁ 58ος ἀποστολικὸς κανὼν λίαν αὐστηρὰν ἐπάγει τὴν τιμωρίαν κατὰ τῶν παρχατῶν τοῦ καθήκοντος τούτου (Ἰδ. 58ον Ἀποστολ. Καν. πρὸβλ. Ἱεζεκ. 3, 17—21. 33, 8—9 κλπ.). Ἀλλὰ, θὰ εἴπη τις: Εἶνε σήμερον δυνατόν, ὅπως ἔχουσι παρ' ἡμῖν τὰ πράγματα, οἱ ἱερεῖς νὰ ὡσιν ἐνταύτῃ καὶ πνευματικοὶ διδασκαλοὶ τοῦ λαοῦ, οἱ ἐφημέριοι νὰ ὡς συγχρόνως καὶ ἱεροκήρυκες, κηρύττοντες ἐκ περιτροπῆς κατὰ τὰς Κυριακάς καὶ ἑορτάς, ὅπως τοῦτο συμβαίνει ἐν ἄλλαις χώραις καὶ ὅπως συνέβαινε παρ' ἡμῖν ἐν εὐτυχέστεροις διὰ τὴν Ἐκκλησίαν χρόνοις. Βεβαίως τὸ τοιοῦτον εἶνε ἀδύνατον παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον. Ἀλλ' ὁμῶς κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν γνώμην, φρονούντων, ὅτι, ἵνα τὸ κήρυγμα καρποφορήσῃ ὡς δεῖ, δέον νὰ ᾖ **δυσχερειατικόν**,—ἡ τοιαύτη τῶν πραγμάτων τάξις θεωρητέα ὡς τὸ ἰδεῶδες, πρὸς ὃ ὀρεῖσθαι σὺν τῷ χρόνῳ νὰ τείνωμεν. Καλὰ βεβαίως εἶνε καὶ τὰ κατὰ καιροῦ καὶ **δοξαδικῶς**, ἐν οὕτως εἰπωμεν, γινόμενα κηρύγματα, καὶ αἱ πρὸς τοῦτο ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας ἐργαζόμεναι θρησκευτικαὶ ἀδελφότητες. Ἀλλ' ἰδοὺ, ὅτι πάντα ταῦτα δὲν ἴσχυσαν νὰ καταστήσωσι παρ' ἡμῖν τὸ κήρυγμα **δυσχερειατικόν**, τοῦθ' ὅπερ πάντως θὰ συνέβαινε, ἂν καὶ παρ' ἡμῖν ὁ ἐνοριακὸς κληρὸς ἦτο εἰς θέσιν νὰ ἐκπληροῖ καὶ τὴν δευτέραν ταύτην ὑπηρεσίαν, τὴν τοῦ λόγου, ἢν, ὡς εἶδομεν, ἡ τε ἁγία Γραφή καὶ οἱ ἱεροὶ Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ. Ὅπως δ' ἐπαξίως ἀνταποκριθῇ εἰς τὸ δυσχερές τοῦτο ἔργον ὁ ἱερεὺς, εἶνε εὐνόητον καὶ ἐπομένως περιττὸν νὰ ἐξαρθῇ ἐνταῦθα, ὅποιας προπαρασκευῆς πρὸς τοῦτο καὶ εἰδικῆς μορφώσεως ἔχει ἀνάγκην καὶ εἰς ποίους συνεχεῖς κόπους καὶ ἀγῶνας ὀφείλει νὰ υποβῇ ἐκείνῳ. «Γενναῖος οὖν δεῖ κένταυρος ψυχῆς, καὶ πολὺ τὴν ἡμετέραν ὑπερβινοῦσιν σμικρότητα, λέγει περὶ ἐκτουτοῦ ὁ ὕπατος τῶν χριστιανῶν ρητόρων, ὁ ἱερεὺς Χρυσόστομος, ἀπαριθμῶν τὰς δυσκολίας τοῦ ἱεροῦ κηρύγματος, ἵνα τὴν ἀτακτον καὶ ἀνωφελῆ τοῦ πλήθους ἡδονὴν κολῶν, καὶ πρὸς τὸ ὠφελιμώτερον μετᾷ δύνηται τὴν ἀκρόασιν, ὡς αὐτῷ τὸν λαὸν ἐπεσθαι καὶ εἰκεῖν, ἀλλὰ μὴ αὐτὸν ταῖς ἐκείνων ἀγεσθαὶ ἐπιθυμίαις» (Περὶ Ἱερ. 5, 2).

Ἀλλ' αἱ δυσχερεῖαι καὶ εὐθῆναι τῆς ἱερῆς λειτουργίας δὲν περιορίζονται μέχρις ἐνταῦθα καὶ μόνον. Ἐν τῶν σπουδαιοτέρων μερῶν τῆς δράσεως τοῦ ἱερέως ἀποτελεῖ καὶ ἡ καθόλου μερίμνα αὐτοῦ περὶ τῆς ἡθικῆς

ένος εκάστου τῶν ποιμνιομένων καταστάσεως, τοῦθ' ὅπερ ἄνωτέρω—πνευματικο-παιδαγωγικὸν ἀπεκαλέσαμεν, καὶ ὅπερ διττῶς δυνατόν παρ' ἡμῖν νὰ ἐξασηται—ἐνθεν μὲν διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερατικῆς ἐξομολογήσεως, ἐτέρωθεν δὲ διὰ τῶν ποιμαντορικῶν κατ' οἶκον ἐπισκέψεων, ἃς λίαν τελεσφόρως οἶδε νὰ χρησιμοποιοῦν τὴν σήμερον ἐν ἄλλαις χώραις ὁ ἱερός κληρὸς. Παρ' ἡμῖν δυστυχῶς μία τῶν μεγάλων ἐλλείψεων τῆς σήμερον εἶνε καὶ ἡ ἐλλείψις ἱκανοῦ ἀριθμῶν πνευματικῶν ἀξίων κατὰ πάντα τοῦ ὀνόματος αὐτῶν, πνευματικῶν ψυχολόγων μετ' ἀρίστας μορφώσεως, πνευματικῶν ἀντιλαμβάνομένων τοῦ ἡθικοῦ βίου ἐν τῇ ἀληθείᾳ καὶ ὑψηλοτέρᾳ αὐτοῦ ἐννοίᾳ, καὶ μὴ κατατριβομένων περὶ τὸν τύπον καὶ τὸ γράμμα, ὅπερ κατὰ τὸν ἀποστολὸν κτείνει καὶ οὐ ζωοποιεῖ πνευματικῶν, τέλος, δυναμένων νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὴν ψυχικὴν κατάστασιν ἀνθρώπων πάσης κοινωνικῆς τάξεως, ποικίλης μορφώσεως καὶ ἡθικῆς καταστάσεως. Καὶ πῶς μὲν δέον νὰ διεξάγῃται ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος ἱερατικῆς δράσεως, περὶ τούτου σκοποῦμεν ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ νὰ πραγματευθῶμεν. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, μὴ θέλοντες νὰ ὑπερπηδήσωμεν τὰ ὅρια τῆς παρούσης διατριβῆς, περιοριζόμεθα εἰς τὰ νὰ ὑποδείξωμεν τὴν μεγάλην δυσχέρειαν καὶ τοῦ τρίτου τούτου μέρους τῆς ἐπικειμένης τῷ ἐνοριακῷ κλήρῳ ὑπηρεσίας, καὶ τῆς ἀπορροῦσης φυσικῶς ἐντεῦθεν βρεθείας εὐθύνης ἀπέναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων διὰ τοὺς ἀποδεχομένους τὸ ὑψηλὸν τῆς ἱερωσύνης ὑποῦργημα. Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μέρος τῆς πνευματικῆς δράσεως ἀνέκαθεν ἐθεωρήθη ὡς τὸ δυσχερέστατον μέρος αὐτῆς, εἰς τοῦτο δὲ κυρίως ἀνακτέα ἴσως καὶ τὰ γινώσća ἐκεῖνα πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐπισκοπῆς Ἐκκλησίας ῤήματα τοῦ θεηγόρου Παύλου, ἐν οἷς λέγει, «ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαύδατο μετὰ δακρύων νοθεύων ἕνα ἕκαστον» (Πρξ. 20, 31). Ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὰ σχετικὰ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο ἐν τῷ «περὶ ἱερωσύνης» λόγῳ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου: «Ὡς περ οὖν εἰ τις θηρίον ἐκ πολλῶν θηρίων συγκείμενον, γράφει ὁ ἱερός πατήρ, πολυειδές καὶ πολύμορφον, μειζόνων τε καὶ μικροτέρων, ἡμεροτέρων τε καὶ ἀγριωτέρων, ἄγειν ἐπιχειροῖ καὶ τιθασσεύειν, πάντως ἂν ᾦν ἔργον αὐτῷ, καὶ οὐ σμικρὸν τὸ ἀγώνισμα οὕτως ἀνωμάλου καὶ ἀλλοκότου προστατεῖν φύσεως. . . . Οὕτως, ἐκ πολλῶν καὶ διαφόρων καὶ ἡθῶν καὶ λόγων, καθάπερ ἐνός ζώου συνθέτου καὶ ἀνομοίου, τοῦ κοινοῦ τούτου τῆς Ἐκκλησίας συγκειμένου σώματος, πᾶσα ἀνάγκη καὶ τὸν προστάτην ἀπλοῦν τε εἶναι τὸν αὐτὸν κατὰ τὴν ἐν πᾶσιν ὀρθότητα, καὶ ὅτι μάλιστα παντοδαπὸν καὶ ποικίλον κατὰ τὴν πρὸς ἕκαστον οἰκείωσιν, καὶ τὸ τῆς ὁμιλίας πρὸς πάντας ἐπιτήδειόν τε καὶ πρόσφορον» (Θ, 44). Ὁ αὐτὸς Πατήρ παραβάλλει τὴν τοιαύτην τοῦ πνευματικοῦ Ποιμένος δράσιν πρὸς τὸ τῆς Παιδαγωγίας καὶ Ἱατρικ-

κῆς ἔργον καὶ εὐρίσκει αὐτὸ πολὺ ἐκείνων δυσχερέστερον (ἴδ. περὶ Ἱερῶς. ΜΓ', ὅπου καὶ καλεῖ τὸ ἔργον—«παιδαγωγίαν τῶν ψυχῶν»).

Ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἀπὸ τῶν στηλῶν τούτων περὶ ἀποστολῆς τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐκτεθέντων προκύπτουσι, νομίζομεν, σαφεῖς αἱ ἐξῆς ἀλήθειαι, ἃς καὶ διὰ τὸ εὐσύνοπτον κρίνομεν καλὸν νὰ ὑποδείξωμεν ὁμοῦ ἐνταῦθα:

1) Ὅτι παρχνῶρις σπουδαία ὑφίσταται παρ' ἡμῖν ὅσον ἀφορᾷ τὴν σημασίαν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐν τῇ συγχρόνῳ κοινωνίᾳ.

2) Ὅτι κύριον αἷτιον τῆς παραγνώσεως ταύτης εἶνε ἡ ἄγνοια καὶ ἐπιπολαιότης, μεθ' ἧς οἱ πολλοὶ κρίνουσι τὰ τῆς ἀποστολῆς ταύτης.

3) Ὅτι τῆς κατακρίσεως ταύτης δὲν εἶνε ἐλεύθεροι καὶ πολλοὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου, ἅτε δὴ ὑπὸ τῶν πραγμάτων αὐτῶν ἐλεγχόμενοι ὡς μὴ ἔχοντες ὑψηλοτέρην τῆς τῶν πολλῶν περὶ τοῦ ἰδίου ὑπουργήματος ἐννοίαν· καὶ

4) Ὅτι καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐν τῇ ἡμετέρᾳ κοινωνίᾳ, καὶ ἡ σημασία αὐτοῦ ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἡθικῆς ἀναγεννήσεως, περιφρουρήσεως καὶ προαγωγῆς αὐτῆς ἐξακολουθεῖ νὰ ᾖ σπουδαιοτάτη καὶ δυσαναπλήρωτος, ἡ δὲ ἐντεῦθεν προκύπτουσα ἀνάγκη τῆς ἰδιαιτέρας περὶ κλήρου μερίμνης τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους ἀνυπέροχτος.

Τύχη ἀγαθὴ! Τοὺς οἰακας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου ἰθύνει σήμερον ἀνὴρ εἰς πέρ τις καὶ ἄλλος κατανῶν τὴν σημασίαν καὶ ἀποστολὴν τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου. Εὐχόμεθα, ὅπως οἱ πάντες, ὡς ἕκαστος ἔχει δυνάμει, ἔλθωσιν ἐπικουροὶ αὐτῷ πρὸς πραγμάτων τῶν σωτηρίων αὐτοῦ καὶ ἐν τῷ σημείῳ τούτῳ βουλῶν.

Α. Π.

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΙΕΡΕΩΣ

«Ὑμεῖς εἴθε οἱ φρουροὶ τῶν κατ' οἶκον ἐκκλησιῶν»

[ΠΑΤΡΙΑΡΧ. ΙΩΑΚΕΙΜ Ι']

Μία ἐκ τῶν μᾶλλον βαρυσημάτων ὑποθηκῶν, ἃς ἡ Α. Θ. Π. ὁ οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ', ὁ δευτὸς πρωθιεράρχης ἡμῶν, τῇ παρελθούσῃ ἐβδομάδι ἀπλύθυνε πρὸς τὸν ἐσμὸν τῶν ἱερέων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως, προσελθόντα ὅπως ὑποβάλλῃ τὰ σέβη αὐτοῦ, ᾗν καὶ ἡ ἐπομένη: «Ὑμεῖς εἴθε οἱ φρουροὶ τῶν κατ' οἶκον Ἐκκλησιῶν». Διὰ τῶν πολυτίμων τούτων λόγων ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἐνθεν μὲν ἐξῆρε διὰ βραχέων τὴν ὑψίστην ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἡθικὴν ἰσχὺν τοῦ ἱερέως, ἐνθεν δὲ ὑπετύπωσε τὴν σπουδαίαν ἀποστολὴν αὐτοῦ ἐν μέσῳ τῶν ἐμπιστευομένων αὐτῷ πρὸς πνευματικὴν διακυβέρνησιν καὶ ποιμανσίν χριστιανῶν.

Φρουρός ἄρα τῆς κατ' οἶκον Ἐκκλησίας ἐνὸς ἐκάστου χριστιανοῦ καὶ ἐνὸς ἐκάστου οἰκογενειάρχου τυγχάνει ὁ ἱερεὺς, καὶ, κατὰ τὸν Μέγαν Βασίλειον, ὡς ἐμπειστευμένος τὴν κοινὴν ταύτην φροντίδα, ὡς μέλων καὶ ὀφείλων δοῦναι λόγον περὶ ἐκάστου τῶν πεπιστευμένων δέον τοιοῦτος νὰ διατελῇ πάντοτε, ὥστε ποτὲ νὰ μὴ ἐγκαταλειφθῇ ἀφροῦργτος ἡ κατ' οἶκον ἐκκλησία. Δέον ἀγρυπνῶν καὶ ἐγρηγορῶν ὁ ἱερεὺς νὰ φυλάττῃ τὴν εἰσοδὸν προσέχων ὅπως μὴ ὑπειδύσῃ εἰς τὴν κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν ἐκάστου χριστιανοῦ πολέμιος καὶ κλέπτης ἀποπειρώμενος νὰ φυγαδεύσῃ τὴν χριστιανικὴν εἰρήνην καὶ γαλήνην καὶ συλήσῃ τὰ ἀγαθὰ καὶ τίμια δῶρα τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, διότι ἐν, ἀμελείᾳ καὶ ραθυμίᾳ τοῦ φρουροῦ ἱερέως, ἤθελεν ὑπειδεῖσθαι ὁ πονηρὸς δαίμων καὶ ἐρημώσῃ τὴν κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν τοῦ χριστιανοῦ, ἀποστερῶν αὐτὴν πάντων τῶν ἀνωτέρω δώρων καὶ ἀγαθῶν, τότε ὁ ἱερεὺς ἐστὶν ὑπεύθυνος διὰ τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν ἐρείπωσιν τῆς Ἐκκλησίας ταύτης. Ὁ ἱερεὺς ἄρα ὡς τεταγμένος φρουρὸς δέον πανταχοῦ καὶ πάντοτε νὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ τὰ πνευματικὰ ἐκεῖνα ὅπλα διὰ τῶν ὁποίων θὰ τρέπῃ εἰς φυγὴν τοὺς προτιθεμένους νὰ λυμήνωσι τοὺς φρουρουμένους οἴκους. Ἡ σύνοδός δέ, ἡ χρηστότης, ἡ καλοκαγαθία, ἡ ὀντως πατρικὴ στοργή, ἡ μετριοπάθεια καὶ ἡ ἀνυπόκριτος εὐσέβεια ἀποτελοῦσα τὰ ἱερὰ ταῦτα ὅπλα διὰ τῶν ὁποίων θὰ φρουρήσῃ τὰς ἐμπιστευόμενας αὐτῇ κατ' οἶκον ἐκκλησίας. Πρῶτος αὐτὸς ὀφείλει νὰ ᾖ καθαρὸς τὴν ψυχὴν, διότι ὁ ἱερὸς πατὴρ Χρυσόστομος ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν ἱερέως ψυχὴν δεῖ τῶν ἀκτίων αὐτῶν εἶναι καθαρωτέρα», ὅπως οὕτω δύναται νὰ προβαίῃ εἰς καθαρισμόν τῶν κατ' οἶκον ἐκκλησιῶν ἀπὸ ἠθικοῦ μολύσματος, μολύνοντος τὰς διδασκαλίας τῆς πατρὸς θρησκείας καὶ τῶν ἱερῶν παραδόσεων, φθείροντος τὰ ἱερὰ καὶ πατρια θεμέλια, ἐφ' ὧν ἐστὶν ἰδρυμένη ἡ κατ' οἶκον ἐκκλησία, καὶ ἐν γένει ἐπαπειλοῦντος τὴν ὑπαρξιν αὐτῆς. Αὐτὸς πρῶτος ὁ φρουρὸς ἱερεὺς δέον νὰ κοσμήσῃ ἑαυτὸν δι' ἀνεπιλήπτου ἀγωγῆς, διὰ σώφρονος βίου, διὰ γλώσσης πατρικῆς καὶ οὐχὶ προπετοῦς, ὅπως οὕτω δύναται νὰ αἰρῇ τὴν τυχόν ὑφισταμένην ἀκοσίαν τῶν ποιμαινομένων, νὰ σωφρονίσῃ τοὺς ἀφρονὰς καὶ προπετεῖς καὶ καταστέλλῃ τὴν ἀσεβῆ γλῶσσαν αὐτῶν «Σκόπει, λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅση ἡ τῶν ἱερῶν δυνάμεις, ἐννόησον τὸ βάπτισμα, τῶν ἀμαρτιῶν τὴν ἄφεσιν, τὴν νιοθεσίαν, τὰ μυστήρια, τὰ μυστήρια ἀγαθὰ, ἃ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τούτων δοῖ παραγίνεται καὶ διὰ τῆς ἐπικλήσεως τῆς ὑπὸ τούτων γινομένης». Μεγάλῃ καὶ θεῖα τῶν τούτων ἡ δύναμις ὑμῶν, ὦ ἱερεῖς! Ὑμεῖς καθαγιάζετε καὶ ἰδρύετε τὴν κατ' οἶκον Ἐκκλησίαν διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου· ὑμεῖς κατατάσσετε τὰ δωρούμενα διὰ τοῦ γάμου τέκνα εἰς τὴν ποιμνὴν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας· ὑμεῖς ἀνακουφίζετε τὰς ἀμαρτανούσας ψυχὰς τῶν μελῶν τῆς

κατ' οἶκον Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ ἀχθους τῶν ἀμαρτιῶν, κατὰ τὴν ἀνωθεν διδομένην ὑμῖν ἐξουσίαν. Ὑμεῖς παρέχετε τὴν πρώτην παραμυθίαν εἰς τὰ πάσχοντα ἐπὶ τῆς κλίνης μέλη· ὑμεῖς ἐκπροσωπεῖτε τὴν ἀνωθεν προσδοκωμένην ἀντίληψιν καὶ βοήθειαν, ἣν ἐν ταῖς τοῦ βίου πικρίαις ἡμῶν ἐπικαλούμεθα· ὑμεῖς μεταδίδετε ἡμῖν τοῖς ποιμαινομένοις τῶν ἀχράντων μυστηρίων· ὑμεῖς ἐχουσιν αἱ κατ' οἶκον ἐκκλησίαι πᾶσαι ἱατροὺς τῶν θλίψεων καὶ ἠθικῶν ὀδυνῶν καὶ ἀπὸ τῆς παρουσίας ὑμῶν, ὡς λειτουργῶν τοῦ Πανοικτίρμονος, ἀντλοῦνται τὸ ἱερὸν σθένος τῆς πίστεως, εἴ που ἤθελεν ἐν ἡμῖν ἐξασθενήσῃ καὶ μειωθῇ ἕνεκα τῶν φροντίδων καὶ τῶν μεριμνῶν τοῦ ἐπιγείου κόσμου. Μόνοι ὑμεῖς, ὦ ἀγαθοὶ ἱερεῖς, ἀναπολεῖτε καὶ ὑπομνησθετε πᾶσι τὸν οὐράνιον κόσμον, ὃν ἀπὸ τῆς μνήμης ἡμῶν ἀφαιροῦσιν ἐνίοτε αἱ πρόσκαιροι τοῦ βίου ἀπολαύσεις. Τηλικαύτην δὲ ἔχοντες τὴν θεῖαν δύναμιν ἐν τῷ καταρτισμῷ καὶ ἠθικοποιήσει τῆς καθ' ἡμᾶς κοινωνίας, τοιαύτης οὐδὲς τῆς ἀποστολῆς ὑμῶν, ἣν ἡ στρατευομένη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἀνατίθησιν ὑμῖν, ὀφείλετε, εἴ πέρ ποτε, πρῶτοι ὑμεῖς αἰρόντες τὸ φρόνημα ὑμῶν ὑψηλότερον, ἵνα ἐξακολουθήσητε μετὰ συνέσεως μεζονος, καὶ ὡς ἐμπρέπει, τὴν ἐν τῷ ἀμπελῶνι τοῦ Κυρίου καλλιέργειαν, μεριμνῶντες περὶ τῆς προφυλακῆς τῶν ποιμνίων, διδάσκοντες καὶ νοουθετοῦντες ἐν ἔργοις καὶ λόγοις καὶ ὁμιλίαις καὶ ἐντεύξεσιν, καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν πάντοτε τὴν τοῦ Μαλαχίου ρῆσιν «νῦν δὲ ἡ ἐντολή μου αὕτη πρὸς ὑμᾶς, οἱ ἱερεῖς· ἐὰν μὴ ὑπακούσητε, καὶ ἐὰν μὴ θῆσθε εἰς τὴν καρδίαν ὑμῶν τοῦ δοῦναι δόξαν τῷ ὀνόματί μου, λέγει Κύριος Παντοκράτωρ, ἐξαποστελῶ ἐφ' ὑμᾶς τὴν κατάραν, καὶ ἐπικαταράσομαι τὴν εὐλογίαν ὑμῶν, καὶ καταράσομαι αὐτήν». Γένεσθε ἄρα φρουροὶ ἀγρυπνοὶ τῶν κατ' οἶκον Ἐκκλησιῶν, αἵτινες μέλλουσιν ἵνα δοξάσωσι τὸ ὄνομα τοῦ ἀρχιποίμενος Χριστοῦ.

I. ΒΑΣΙΛΑΔΗΣ

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΕΚΛΟΓΗΣ ΤΟΥ ΟΙΚ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τῆς Revue Internationale de Théologie ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς:

Ἡ ἐκλογὴ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, Ἰωακείμ τοῦ Γ'.

Τῇ τελευταίᾳ στιγμῇ ἐπληροφορήθημεν τὸ εὐχρεστον ἄγγελμα τῆς παμψηφεί ἐκλογῆς τῆς Α. Θ. Π. Ἰωακείμ τοῦ Γ' ὡς Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως. Ὁ δὲ τηλεγράφος προστίθησιν, ὅτι «ὁ ἐνθουσιασμός ἐστι μέγας». Τοῦτο ἐννοοῦμεν εὐχερῶς. Λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν τῶν προσωπικῶν προσόντων τοῦ ἐκλεγέντος, τῶν ὑπηρεσιῶν ἃς ἤρῃ οὗτος πρὸς τὴν

Ἐκκλησία ὡς Πατριάρχης, τῆς παγκοίνου φήμης αὐτοῦ ὑπὸ ἔποψιν γνώσεως καὶ ἀρετῆς, τῆς ἣν κέκτηται μεγάλης πείρας περὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, τῆς βλαθείας παρ' αὐτῇ γνώσεως τῆς καταστάσεως καὶ τῶν δυσχερειῶν τοῦ ἐνεστώτος, τὸ χριστεπώνυμον τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ πλήρωμα δὲν δύναται, ἀλλ' ἢ νὰ χαίρῃ.

Εὐδοκησάτω δὲ τοῦτο νὰ ἀποδεχθῇ, ὅπως καὶ οἱ Παλαιοκαθολικοὶ τῆς Δύσεως συνενώσωσι τὴν ἰδίαν αὐτῶν χαρὰν μετὰ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ. Καίτοι ἡ θεία Πρόνοια ἔταξεν ἡμᾶς ἐκτὸς τοῦ Πατριαρχείου αὐτῶν, τηροῦμεν ὅμως τόσον σφοδρὸν τὸ αἶσθημα τῆς χριστιανικῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς ἐνώσεως τῆς καθολικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ εὐφρανθῶμεν ἡμεῖς ἐν τῇ Δύσει, ἐφ' ὅτι καὶ οἱ ἡμέτεροι ἀδελφοὶ εὐφραίνονται ἐν Ἀνατολῇ.

Ἄς ἐπιτρέψῃ δ' ἡμῖν ὁ νεωστὶ ἐκλεγείς, ἵνα ἐκφράσωμεν Αὐτῷ ἐκ τῶν μυχιαιτάτων τῶν καρδιῶν ἡμῶν τὰ τε συγχαρητήρια καὶ τὰς εὐχὰς ἡμῶν· τὰ συγχαρητήρια μὲν διὰ τὴν ἐξοχὸν τιμὴν, ἥς ἐγένετο ἀντικείμενον ἐκ μέρους τῶν ἐκλογέων αὐτοῦ, συγχαρητήρια ἀπευθυνόμενα συγχρόνως καὶ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, εὐδαίμονα καὶ ὑπερήφανον ὅτι θὰ αἰσθάνηται ἐαυτὴν ἐκπροσωπούμενην καὶ κυβερνωμένην ὑπὸ ποιμένου σεβασμίου καὶ σεπτοῦ· τὰς εὐχὰς δὲ ἡμῶν ὑπὲρ αἰτίας διακυβερνήσεως τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἐθνικῶν πραγμάτων καὶ τῆς θρησκευτικῆς εὐημερίας τῆς Ἐκκλησίας Αὐτοῦ.

Τὴν ἐπιστολὴν, ἣν ἀπηυθύνσαμεν πρὸς τὸν προκάτοχον αὐτοῦ καὶ ἥτις δημοσιεύεται ἐν τῷ παρόντι τεύχει, ἀπευθύνομεν ὡσαύτως καὶ πρὸς τὴν Α. Θ. Π., καὶ παρακαλοῦμεν, ὅπως εὐαρεστούμενος τιμήσῃ ἡμᾶς ἀποδεχόμενος αὐτήν. Θὰ εἴμεθα λίαν εὐτυχεῖς, ἐὰν ἡδύοκει νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν αὐτῇ περιεχομένην παράκλησιν τοῦ νὰ βοηθήσῃ ἡμῖν, ὅπως ἀρθῶσι τὰ τελευταῖα προσκόμματα, ἐὰν ὑρίστανται εἰσέτι τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα δυνατὸν νὰ ἐπιπροσθῶσιν εἰς τὴν τοσοῦτ' ποθητὴν ἐνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Ἡ ἐνωσις αὕτη ἤθελεν εἶσθαι ἔργον πράγματι χριστιανικόν, εἴτε ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ σκοποῦ, εἴτε ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν ἀποτελεσμάτων αὐτῆς θεωρουμένη· διότι — εἴμεθα ἀκραδάντως πεπεισμένοι — ἡ ἐνωσις θὰ ἐνίσχυεν οὐ μόνον τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν ἐν τῷ κατὰ τῆς ἀπιστίας καὶ τοῦ ὕλισμου ἄγωνι αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν ἐν τῷ κατὰ τῶν πολυαριθμῶν πολέμων αὐτῆς ἄγωνι καὶ ἰδίᾳ ἐν τῷ κατὰ τοῦ ἀκαταπαύστου προσηλυτισμοῦ, ὃν ποιεῖται ἡ Ρώμη, πρὸς διέδοσιν τῶν ψευδῶν διδασκαλιῶν αὐτῆς καὶ τῶν ὑπερφιάλων ἀξιώσεων αὐτῆς ἐπὶ τε τῆς ἱεραρχίας καὶ μεταξὺ τῶν πιστῶν τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Σ. Σ. Τῆς μνημονευομένης ἐνταῦθα ἐπιστολῆς τοῦ Παλαιοκαθολικοῦ κ. Εὐγ. Μισσώ ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» παρέσχε μετὰφρασιν μετὰ προλεγόμενων ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμὸν 16 φύλλῳ αὐτῆς, ἑ. ἔ.

Ἐλάβομεν ἐπικαίρως φυλλάδιον ἀποσταλὲν ἡμῖν ὑπὸ τοῦ Προεδρείου τῆς ἀδελφότητος τῆς Παναγίας τῆς Ἀναλήψεως πρὸς ἐπάνοδον τῶν κεχωρισμένων Ἐκκλησιῶν εἰς τὴν καθολικὴν ἐνωσιν καὶ πρὸς εὐόδωτον τῶν ἐν Ἀνατολῇ ἔργων. Ἡ ἀδελφότης αὕτη, ἰδρυθεῖσα διὰ παπικῆς βούλλας τῆς 25 Μαΐου 1898 ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς ἀγίας Ἀναστασίας ἐντὸς αὐτῆς τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐνθέρμως ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος τοῦ ΙΓ', «στρατολογεῖ τὰ μέλη αὐτῆς οὐχὶ μόνον μεταξὺ τῶν Λατίνων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ καὶ αὐτῶν τῶν Ἀνατολικῶν διχοφύρου Ὁμολογίας», ἐξικτεῖται δὲ ἐκτὸς τῶν προσευχῶν, τὴν ἐγγραφὴν νέων προσηλύτων καὶ χρηματικῶν συνδρομῶν.

Εἴθε ἡ σεπτὴ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία, ἡ ἀπειλουμένη ὑπὸ πολέμων ὅσῳ ἐπιθεξίον, τόσῳ καὶ ἰσχυρῶν, νὰ διχοφύγῃ τὰς περισφίγγει· ταύτας τοῦ παπισμοῦ καὶ Ἰησουϊτισμοῦ, νὰ ἀναπτύξῃ ἐπὶ μᾶλλον ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς σὺν τῷ πνεύματι τῆς πίστεως, ὅπερ ἐμψυχοῖ αὐτήν, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιστήμης καὶ γνώσεως, οὗ χρῆζονται ἐπὶ μᾶλλον πᾶσαι αἱ Ἐκκλησίαι πρὸς ἐπαξίαν ἐκπλήρωσιν τῆς θείας αὐτῶν ἀποστολῆς!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΠΙΣΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΑ

ΙΩΑΚΕΙΜ

Ἐλέω Θεοῦ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΤΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

Ἀριθ. Πρωτ. 3125
Διεκπ. 1963

Ἐντιμότατοι κληρικοὶ τῆς καθ' ἡμᾶς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας καὶ εὐλαβέστατοι Ἱερεῖς οἱ ψάλλοντες ἐν ταῖς Ἐκκλησίαις τῆς Πόλεως, τοῦ Γαλατᾶ καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς Καταστένου, καὶ λοιποὶ πάντες εὐλογημένοι χριστιανοί, τέκνα ἐν Κυρίῳ. ἡμῶν ἀγαπητά· χάρις εἴη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ. Τοῦ παναγίου Κυρίου ἡμῶν εὐδοκήσαντος οἰκονομήσαι οὕτω τὰ τῆς ἀγίας αὐτοῦ Μεγάλης Ἐκκλησίας, ὥστε κληθῇ· νῦν ἡμᾶς καὶ δεῦτερον ἐπὶ τὸν χηρεύσαντα Ἀγιώτατον Ἀποστολικὴν Πατριαρχικὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνον, ψήφας μὲν κανονικᾶς τῆς ἐπὶ τούτῳ ὑπὸ τῶν Γενικῶν Κανονισμῶν τεταγμένης εὐαγούς Ἱεραρχίας καὶ τῶν ἐκλαμπροτάτων λαϊκῶν ἀντιπροσώπων, ὑψηλῇ δ' ἐπινεύσει τοῦ περιουστάτου ἡμῶν Ἀνακτος, ἀσμένως προαγόμεθα, διὰ τῆς ἡμετέρας τῆςδε πατρικῆς καὶ ποιμαντορικῆς Ἐγκυκλίου Ἀποδείξεως, προσαγορευθεῖσαι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πάντας ὑμᾶς τοὺς ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτῃ Ἀρχιεπισκοπῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς, οὓς ὡς ἴδια ἡμῶν ἐν πνεύματι τέκνα, φιλοῦντα καὶ φιλούμενα, μετὰ χρόνιον στέρησιν, καὶ αὖθις ἐν συγκινήσει ψυχῆς ἐπαναβλέπομεν, ἐν πατρικῇ ἀγάπῃ εὐλογοῦμεν, καὶ ἀπὸ μέσης ψυχῆς εὐχόμεθα· ἵνα γὰρ κατὰ Γρηγόριον, τὸν μέγαν ἱεράρχην, εἴπωμεν: «Ἐπανά-

» γαγεν ἡμᾶς πρώτιστα ὁ πρὸς ὑμᾶς πόθος καὶ τὸ ἀντιποθούντων
» αἰσθάνεσθαι· οὐδὲν γὰρ οὕτως ἰσχυρὸν πρὸς ἀγάπην, ὥς ἀντι-
» δεδομένη διάθεσις».

Τὴν πνευματικὴν τοίνυν καὶ ἄμεσον μεθ' ὑμῶν ἐπικοινωνίαν ἐπ' αἰσίοις ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνασυνάπτοντες, χαίρομεν καὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν εὐχαριστοῦμεν ὅτι ἐπανευρίσκομεν ἡμᾶς, ὥς τὸ πρὶν, οὕτω καὶ νῦν κατὰ τὸν Ἀπόστολον: «Τῇ πίστει ἡ θεομελιωμένους καὶ ἐδραίους καὶ μὴ μετακινουμένους ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ Εὐαγγελίου, οὗ ἡκούσατε, τοῦ κηρυχθέντος ἡ ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν». Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ «βλέποντες ὑμῶν τὴν τάξιν καὶ τὸ στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ὑμῶν», κατὰ τὸν αὐτὸν διδάσκαλον τῶν ἐθνῶν, σαλπίζοντα τῇ οἰκουμένῃ τὸ κήρυγμα τῆς πίστεως: «Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε, ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει, καθὼς ἐδιδάχθητε». Καὶ «βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ τῆς κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου καὶ οὐ κατὰ Χριστὸν, ὃς ἐστὶν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας».

Ταύτης δὲ τῆς πανιέρου καὶ τιμαλφοῦς παρακαταθήκης τὴν ἄγρυπνον φυλακὴν καὶ τήρησιν εὐδοκίᾳ Θεοῦ ἐγκεχειρισμένοι, διάπυρον τρέφομεν πόθον καὶ τῶν μελημάτων ἡμῶν πρώτιστον ἔχομεν τὴν ἐπὶ μᾶλλον στήριξιν ὑμῶν ἐν τῇ πατρὶ εὐσεβείᾳ καὶ τὴν ἐπὶ μᾶλλον διαθέρμανσιν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῆς πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὴν πλησίον ἀγάπης, ἐξ ἧς καὶ πᾶσαι αἱ λοιπαὶ χριστιανικαὶ ἀρεταὶ ὡς πολῦτιμος διάκοσμος τοῦ ἀληθοῦς χριστιανοῦ ἀναλάμπουσιν. Οὕτω δὲ, ἅπερ διὰ τῶν αἰώνων οἱ θεόφρονες πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἐφύλαξαν, ἐδίδαξαν καὶ παρέδωκαν ἡμῖν εἰς αἰωνίαν ἀποθησαύρισιν, ταῦτα καὶ ὑμεῖς γεραίροντες καὶ ταῦτα διδάσκοντες, οἱ μὲν ποιμένες καὶ διδάσκαλοι ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῇ Σχολῇ, οἱ δὲ γονεῖς ἐν τῇ κατ' οἶκον ἐκκλησίᾳ, ἐαυτοὺς δὲ τύπον εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς παρεχόμενοι, ὑμεῖς αὐτοὶ θεμέλιον θήσεσθε ἀδιάσειστον ἀληθοῦς προόδου καὶ θεαρέστου προκοπῆς. «Θεμέλιον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὃς ἐστὶν Ἰησοῦς ὁ Χριστός».

Ναὶ ἀληθῶς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἡμῖν ἀγαπητά, ἐὰν μὴ τὸν οἶκον ἡμῶν στηρίζωμεν ἐπὶ μᾶλλον διὰ τῶν ἐρεισμάτων τῆς πίστεως καὶ τῆς εὐαγγελικῆς ἀρετῆς, μάτην κοπιᾶζομεν οἱ οἰκοδομοῦντες. Ἐὰν μὴ «τὰ ἄνω φρονῶμεν καὶ μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς», ἐὰν μὴ «ἐνδυσώμεθα ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι καὶ ἡγαπημένοι σπλάγχνα οἰκτιρῶν, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὴν ἀγάπην, ἥτις ἐστὶ σύνδεσμος τῆς τελειότητος· ἐὰν ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ μὴ ἐδρεύῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, εἰς ἣν καὶ ἐκλήθημεν ἐν ἐνὶ σώματι», ἐγείρομεν πύργον ἑτοιμον εἰς ρήγματα καὶ εἰς πτώσιν ἀναπόδραστον.

Ποθοῦμεν τοίνυν καὶ εὐχόμεθα ὁρᾶν τε καὶ ἀκούειν πάντας ὑμᾶς θερμότερον συναμιλλωμένους περὶ τὰ ἔργα τῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς. Ποθοῦμεν καὶ εὐχόμεθα βλέπειν τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ βασιλεύουσιν ἐν μέσῳ ὑμῶν· τὰ πάτρια ἦθη καὶ ἔθιμα κυριεύοντα τῶν ὁθνείων, τὴν ἱερὰν καὶ τὴν ἐθνικὴν παιδείαν ὑγιέστερον διοργανουμένην, τὴν εὐπρέπειαν τῶν ἱερῶν ναῶν ἐκφανέστερον ἐπιδεικνυμένην· τὴν τῶν ἐνοριακῶν πραγμάτων εὐεξίαν καὶ τὴν τῶν κοινῶν καθιδρυμάτων εὐπραγίαν προαγομένης διὰ τῆς ἐν ἀδελφικῇ συμπνοῇ

ἐργασίας ἀπάντων τῶν φιλοτίμων ἐνοριτῶν, διὰ τῆς ἀκριβοῦς τηρήσεως τῶν ἐνοριακῶν κανονισμῶν, διὰ τῆς ἀπροσωπολήπτου ἐκλογῆς ἐφόρων, ἐπιτρόπων καὶ ἐπιστατῶν ἀνδρῶν χρηστῶν τιμῶν καὶ πεπειραμένων, καὶ διὰ τῆς ἐν πάσῃ εὐλαβείᾳ καὶ ἀκεραιότητι διαχειρίσεως τοῦ δημοσίου χρήματος· ἀνορθουμένην, τέλος, τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ ἱεροῦ ἐνοριακοῦ κλήρου διὰ βίου ἀνεπιλήπτου καὶ ἐμπρέποντος λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἀναζωπυρούμενα δ' οὕτω τὰ αἰσθήματα τῆς πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένης εὐλαβείας καὶ ὑπακοῆς τῶν εὐσεβῶν χριστιανῶν.

Τοιοῦτους ὑμῖν πόθους καὶ εὐχὰς ὑποτιθέμενοι ἐπὶ τῇ ἀναλήψει τῶν ποιμαντικῶν ἡμῶν καθηκόντων, καὶ πρὸς τὴν τούτων δυνατὴν ἐκπλήρωσιν μέλλοντες κατευθύναι τὰς φροντίδας ἡμῶν, προτρεπόμεθα καὶ παραγγέλλομεν ἐκκλησιαστικῶς ἵνα καὶ ἕκαστος ὑμῶν, τῶν εὐλογημένων καὶ ἀγαπητῶν ἡμῖν ἐν Κυρίῳ τέκνων, προθύμως συμβάλλῃται εἰς τὸ ἔργον τῆς τῶν κοινῶν εὐδοκίᾳς διὰ τῆς ἐν τῷ κύκλῳ αὐτοῦ ἐμπροσθεν καὶ χριστιανικῆς πολιτείας, δι' οὗτις πρὸς τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν στοργῆς, δι' ἀπαρεγκλίτου τηρήσεως τῶν θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν νόμων τοῦ Κράτους, διὰ τῶν ἀγαθῶν καὶ φιλίων σχέσεων πρὸς τοὺς συνοίκους λαοὺς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ τῶν νομίμων δικαίων ἑκάστου, καὶ ἐπὶ πᾶσι διὰ τῆς ὀφειλομένης πίστεως καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν φιλόλαον ἡμῶν Ἀνακτα Σουλτάν Ἀβδούλ Χαμίτ Χάν ἐρένδην ἡμῶν, τὸν ἀείποτε μὲν, ἀλλὰ καὶ ἄρτι νέας περιτράνους ἐπιδαφιδύσαντα χάριτας τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ Γένει ἡμῶν ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἡμῶν Μετριότητος. Ἐπὶ τούτοις πατρικῶς ὑμᾶς καὶ τοὺς εὐσεβεῖς ὑμῶν οἶκους καὶ τὰ ἔργα ὑμῶν εὐλογοῦντες, καὶ πεποιθότες ὅτι ἐν τῇ εὐσεβείᾳ ὑμῶν ψυχῇ καὶ τῇ χριστιανικῇ καρδίᾳ τηρηθήσονται διαρκῶς ἐγκεχαρμασμένοι αἱ πατρικαὶ ἡμῶν αὐταὶ ὑποθήκαι πρὸς ὠφέλειαν ὑμῶν τε αὐτῶν καὶ τῶν ἐνοριακῶν ὑμῶν πραγμάτων, δεόμεθα τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν ἵνα ἐκ τῶν ἀνεξαντλήτων αὐτοῦ δωρεῶν χαρίζεται ὑμῖν πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, καταξίωσιν δὲ πάντας ἡμᾶς τυχεῖν καὶ τῆς ἐπουρανίου αὐτοῦ Βασιλείας. Ἀμήν.

αἰα'

ΕΝ ΜΗΝΙ ΙΟΥΝΙῳ ΙΝΔΙΚΤΙΩΔΟΣ ΙΔ'.

ΣΧΟΛΩΝ ΤΕΛΕΤΑΙ

Ἰωακείμειον Παρθεναγωγείου.

Μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνοδευόμενος ὑπὸ πολλῶν ἁγίων ἀρχιερέων συνοδικῶν καὶ παρεπιδημούντων, μετέβη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ εἰς τὸ Ἐθνικὸν Ἰωακείμειον Παρθεναγωγεῖον, ὅπερ ἐτέλει τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῆς ἀπονομῆς τῶν πτυχίων ταῖς ἀποφοίτοις αὐτοῦ. Εἰς τὴν τελετὴν πρὸς τῷ πολυπληθεστάτῳ ἀκροτηρίῳ προσῆλθε καὶ ἡ Α. Ε. ὁ ἐνταῦθα πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτος μετὰ τινων ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τῆς πρεσβείας. Τῆς νεομίσμενης ἱεροτελεστίας γενομένης ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π., αἱ μαθήτριά ἐψάλλον ὕμνον πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἶτα πρὸς τὴν Α. Μ. τὸν Σουλτάνον. Τοῦ πρὸς τὸν σεπτὸν ἄνακτα ὕμνον περατωθέντος, ἡ Α. Θ. Π. ἐξῆρε διὰ βραχείων κατὰ πρῶτον τὴν πρὸς τὸν λαοφιλεῖ Μονάρχην ὀφειλομένην εὐγνωμοσύνην, ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ ὁποῦ τὰ ἡμέτερα ἐκπαιδευτήρια αἰσιῶς ὁλονέν προκόπτουσι καὶ προάγονται. Εἶτα ὁ ἐκ τῶν ἐφόρων τοῦ παιδευτηρίου ἐλλόγιμος Θεμιστοκλῆς Σαλτέλης, καθηγητὴς τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς ἀ-

νέγνω ἔχθρην ἀφορώσαν τὴν οἰκονομικὴν τοῦ ἰδρυμάτος κατὰ-
στασιν, ἥτις κατεδείχθη οὐχὶ εὐάρεστος μεθ' ἑλπὴν τὴν ζηλω-
τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ ταμίου ἐξοχωτ. Ἀβραάμ Βαπορίδου ἐφέντη.
Μετὰ ταῦτα ἐψάλη ὕμνος πρὸς τὸν αἰδιδόμενον ἰδρυτὴν τοῦ φε-
ρωνύμου φυτωρίου Ἰωακείμ τὸν Βον, μεθ' ὃ ἡ Α. Θ. Π. ὁ
Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης προσεῖπε τὰ εἰκότα καὶ ἀνέπεμψεν
εὐχὰς πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνή-
στου ἰδρυτοῦ.

Μετέπειτα ἡ τὰ καθήκοντα τῆς διευθύνσεως ἐν τῷ παιδευτη-
ρίῳ μετὰ ζηλωτῆς στοργῆς καὶ ἀφοσίωσεως ἐκπληροῦσα ὑπο-
διευθύντρια Ἰουστίνη Λαγουδάκη δι' ἐκθέσεως περιεκτικῆς καὶ
γλαφυρᾶς ἐξείκονε τὴν κατὰ τὸ λήξαν ἔτος ἐκπαιδευτικὴν
κατάστασιν. Τὸ ἔτος τοῦτο ἀπεφοίτησαν τῆς Σχολῆς ἑνδεκά
μαθητρίαι, λαβοῦσαι τὸ οἰκόν, πτυχίον ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς
Α. Θ. Παναγιότητος. Τὴν τελετὴν ἐπεσφράγισεν ἡ Α. Θ. Π.
διὰ προσφύρου ἐξ ὑπογυίου προσλαλιᾶς, ἐν ᾗ τὸ μὲν ἡλόγη-
σε τοὺς μόχθους τῶν ποιητικῶν, ὑπὲρ εὐδωσέως τοῦ ἰδρυ-
μάτος ἐργασαμένων, τὸ δὲ διετράνωσε τὸ ὕψιστον ἐνδιαφέρον
ὑπὲρ τῆς προαγωγῆς αὐτοῦ. Τὴν ὅλην χαρισμόνουν τελετὴν
ἐπεσφράγισεν ἐμμελέστατος ὕμνος πρὸς τὴν Α. Θ. Παναγιότητα.

Ἑμπορικῆς Σχολῆς Χάλκης.

Προσκληθεῖσα ἐγκαίρως ὑπὸ τῆς Ἐφορείας τῆς ἐν Χάλκῃ
Ἑμπορικῆς Σχολῆς ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης
μεθ' ἱκανῆς συνοδείας ἐκ συνοδικῶν ἀρχιερέων, πατριαρχικῶν
υπαλλήλων καὶ ἄλλων ἐγκρίτων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, ἐν οἷς
καὶ ὁ ἐκπροσωπῶν τὸ Ὑπουργεῖον τῆς δ. Ἐκπαιδεύσεως Α-
βραάμ Βαπορίδης ἐφέντης, ἐπιβὰς ἐκ Φαναρίου ἀτμακάτου με-
τέβη εἰς Χάλκην καὶ προέστη τῆς τελετῆς τῶν προφορικῶν
ἐξετάσεων τῶν τελειοφοίτων τῆς ἐκεῖ Ἑμπορικῆς Σχολῆς. Τὴν
Α. Θ. Παναγιότητα ἀποβίβσαν ὑπεδέξατο ἡ Ἐφορεία τῆς Σχο-
λῆς καὶ ὁ διευθυντὴς αὐτῆς μετὰ τοῦ καθηγητικοῦ Συλλόγου.
Τῆς Α. Θ. Παναγιότητος εἰσελθούσης εἰς τὴν αἴθουσαν, βρι-
θουσαν ἀκροατηρίου, καὶ τῆς νεομισμένης ἱεροτελεστίας γε-
νομένης, ὁ ἐλλόγιμος διευθυντὴς κ. Γεώργιος Διανόπουλος, δε-
ξιῶς πάνυ τὸ φυτώριον τοῦτο ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν διευθύνων, ἐξέ-
θηκε τὰ περὶ τῆς παιδευτικῆς καὶ οἰκονομικῆς καταστάσεως
αὐτοῦ, ἥτις εὐάρεστον ἐνεποίησε τῇ ὁμηγύρει ἐντύπωσιν, κα-
θόσον τὸ σεμνὸν τοῦτο καθίδρυμα ἀπὸ τινος, χάρις εἰς τὴν πε-
φωτισμένην καὶ ὁκνον μέρειν τῆς διεπούσης τὰ οἰκονομικά
αὐτοῦ φιλογενεστάτης Ἐφορείας, οὐ μόνον ἀπηλλάγη τῶν
ἄλλοτε παρουσιαζομένων ἐλλειμμάτων, ἀλλὰ καὶ παρουσάζει
ἱκανὴν περίσσειμα, χαρακτηριστικὴν τῆς δεξιᾶς καὶ λογισμέ-
νης διαχειρίσεως τῶν οἰκονομικῶν αὐτοῦ. Πρὸ τοῦ τέλους τῆς
λογοδοσίας τοῦ διευθυντοῦ κατέφθασε δι' ἀτμακάτου καὶ ἡ Α.
Ε. ὁ πρεσβυτὴς τῆς Ἑλλάδος Ν. Μαυροκορδάτος ἐν συνοδίᾳ
τοῦ Α' γραμματέως Μητροπολίτου καὶ τοῦ ἀκολουθοῦ Θεοτόκη.

Μετὰ τὴν ἐξέτασιν ἐνίων ἐκ τῶν τελειοφοίτων ἡ Α. Θ.
Παναγιότης, ἐπιγομένη ν' ἀπέλθῃ ἐκ Χάλκης, ἐγερθεῖσα ἀπέ-
τεινεν ἐξ ὑπογυίου πολυτίμους ὑποθήκας πρὸς τοὺς ἀφοροῦν-
τας, συστησάμενος αὐτοὺς ἐμμελὴν ἐν τῇ πατρίᾳ παιδεύσει
καὶ ὀρησκείᾳ. Ἐκφράσασα δὲ ἡ Α. Θ. Π. τὴν ὀφειλομένην βα-
θεῖαν ἐγνωμοσύνην πρὸς τὴν σεπτὴν Ἀνακτὰ, ὑπὸ τὴν φιλο-
πόρον αἰγίδα τοῦ ὁποῦ ἡ Σχολὴ λειτουργοῦσα ἀπὸ ἐτῶν το-
σούτους ἀποφέρει ἀγλαοὺς καρπούς, ἤφατο, ἀφορμηθεῖσα ἐκ τῆς
λογοδοσίας τοῦ ἐλλογ. διευθυντοῦ, τοῦ ἀπὸ τινος παρ' ἡμῶν
ἀναφθέντος γλωσσικοῦ ζητήματος ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει, ὅπερ το-
σαύτας ἐν τῷ τύπῳ προκάλεσε συζητήσεις, καὶ ὑπέδειξε τὴν
εὐκαταὴν πορείαν τῆς παρ' ἡμῶν μέσης ἐκπαιδεύσεως, ἀποδο-
κιμάσασα δὲ ἐντόνως τοὺς καινοφανεῖς περὶ τῆς σπουδῆς τῆς προ-
γονικῆς γλώσσης γνώμας προβάλλοντας, συνέστησε τὴν ἐνθερ-
μον σπουδὴν τῆς μαρτυρικωτάτης προγονικῆς γλώσσης τῇ
σπουδαζούσῃ ὁμογενεῖ νεολαίᾳ.

Ἐκφράσασα δ' ἐπανειλημμένως ἡ Α. Θ. Π. τὴν ἐγνωμο-
σύνην τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν οὕτω δεξιῶς τὰ τῆς
Σχολῆς διέπουσαν σεβ. Ἐφορείαν καὶ Διεύθυνσιν αὐτῆς, καὶ ἐπι-

δαφιλευσαμένη τοὺς τε διδάσκουσι καὶ διδασκομένοις τὰς πατρι-
κὰς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας, ἀπῆλθε προπεμφθεῖσα ὑπὸ τῶν
Ἐφόρων, τοῦ Διευθυντοῦ καὶ τοῦ Καθηγητικοῦ Συλλόγου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

— Χοροστασίαι. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς
Πατριάρχης ἐχοροστάτησε τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆς ἀναρ-
ρήσεως αὐτοῦ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχ. ναῷ κατὰ
τὸν Ἑσπερινὸν τοῦ παρελθόντος Σαββάτου καὶ τὴν
λειτουργίαν τῆς ἐπομένης Κυριακῆς ἐν μέσῳ πολλοῦ
εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος, κατακλύσαντος τὸν τε
ιερόν ναὸν καὶ τὸν περίβουλον αὐτοῦ, συγχχοροστατη-
σάντων τῇ Α. Θ. Παναγιότητι πάντων τῶν σεβα-
σμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν καὶ παρεπιδημούντων
μητροπολιτῶν.

— Ἐκλογή ἐπισκόπου Τρωάδος. — Ἐν τῇ συνεδρίᾳ
τῆς παρελθούσης Τρίτης, ληφθεῖσης ὑπ' ὄψιν αἰτή-
σεως τοῦ σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Κυζίκου Κων-
σταντίνου, δι' ἧς ἡ Α. Σ. ἐζήτει τὴν ἐκλογὴν βοη-
θοῦ ἐπισκόπου τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ
σύνοδος προέβη εἰς ἐκλογὴν τοιοῦτου ὑποψηφίου ὁ-
θεν τεθέντων τῶν πανοσιολ. Τιμοθέου, πρωτοσυγκέλ-
λου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Κυζίκου, Γερβασίου Σαρ-
σίτου καὶ Γερμανοῦ Πολίτου, καὶ ψήρων κανονικῶν
γενομένων ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ, ἐξε-
λέγη βοηθὸς ἐπίσκοπος ὑπὸ τὸν ψιλὸν τίτλον τῆς
πάλαι ποτὲ διαλαμψέσης ἐπισκοπῆς Τρωάδος ὁ πα-
νοσιολ. Πρωτοσύγκελλος Τιμόθεος.

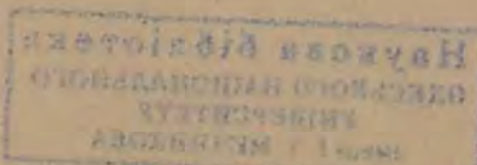
— Ἐπισκέψεις. — Τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ ἐπε-
σκέψαντο τὴν Α. Θ. Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρ-
χην Ἰωακείμ αἱ ΑΑ.ΕΕ. οἱ πρεσβευταὶ—Ρωσίας Ζηνό-
βιου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ συμβούλου τῆς πρεσβείας
Στερεμπάτσου, τοῦ Α' διερμηνέως τῆς πρεσβείας Μα-
ξίμου καὶ ὑπὸ τοῦ βοηθοῦ διερμηνέως Ἀντωνίου Γραμ-
ματοποῦλου, — Σερβίας στρατηγὸς Σάββας Γαρούτς
ἐν συνοδίᾳ τῶν ἐκ τοῦ ἀνωτέρου προσωπικοῦ τῆς
πρεσβείας Μιλάνου Ἀποστόλοβιτς καὶ Μιλάνου Πέ-
κιαντς, καὶ Ρουμανίας Γκίκας συνοδευόμενος ὑπὸ δύο
διερμηνέων, γενόμενοι δεκτοὶ μετὰ τῶν προσηκου-
σῶν τιμῶν.

Ἡ Α. Ε. ὁ πρεσβυτὴς τῆς Ρωσίας ἐπεσκέψα-
το μετέπειτα καὶ τὴν Α. Σ. τὸν μητροπολίτην Πρού-
σης Ναθαναήλ.

Αὐθμερὸν ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ἡ Α. Ε.
ὁ Κωστάκης Καραθεοδωρῆς, μέλος τοῦ συμβουλίου
τοῦ κράτους μετὰ τῆς εὐγενεστάτης συζύγου αὐτοῦ.

Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ.
Π. τὸν Οἰκ. Πατριάρχην ὁ διερμηνεὺς τοῦ ἐνταῦθα
πρακτορείου τῆς ἡγεμονίας τῆς Βουλγαρίας.

Αὐθμερὸν κατελθὼν ἐκ Νεοχωρίου τοῦ Βοσπό-
ρου, ἐνθα ἐφησυχάζει, ἐπεσκέψατο τὴν Α. Θ. Π.

τόν οίκου. Πατριάρχην ἡ Α. Μακαριότης ὁ Πατριάρχης πρῶν Ἀντιοχείας Σπυρίδων.

Ὡσαύτως δὲ ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ ἐν ταῦτα πρωθιερεὺς τῆς ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας Θεόδωρος Δόουλιγκ συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ δικηγόρου Μ. Θεοτοκᾶ.

Αὐθημερόν ὡσαύτως ἐπισκέψατο τὴν Α. Θ. Π. ὁ αἰδεσιμ. διευθυντὴς τοῦ Ροβερτείου Γυμνασίου διδάκτωρ Washburn ἐν συνοδείᾳ τοῦ ἐκ τῶν καθηγητῶν τοῦ παιδευτηρίου ἐλλογιμοῦ Λουῆου Ἡλιού.

— Ἀρτεπισκέψεις. — Τῇ Δευτέρᾳ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἶκ. Πατριάρχης, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τοῦ Α' Πατριαρχ. Γρφεῖου Ἰω. Τυτχλίδου, ἀντεπισκέψατο τὰς ΑΑ. ΕΕ. τοὺς πρεσβευτὰς Σερβίας στρατηγὸν Σάβδον Γκρούιτς καὶ Ρουμανίας Γκίκαν.

Τῇ Τρίτῃ δὲ ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης ἐν συνοδείᾳ τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν Ἰωαννίνων Γρηγορίου καὶ Πρύτης Νεθανηλ, καὶ τῶν ἀξιοτίμων συμβούλων Ἀντωνίου Σούρλα καὶ Σόλωνος Καζανόβα, τοῦ ἀρχιεπισκοπάρχου τῆς Ἱ. Συνόδου ἀρχιμ. Φωτίου καὶ τοῦ Γριτεῦντος Βενιαμίν, ὡς καὶ τοῦ ἐκ τῶν διεγγελέων τῶν Πατριαρχείων Δημ. Τσολακίδου ἀντεπισκέψατο τὴν Α. Μ. τὸν ἐν Κωνσταντινίᾳ Πατριάρχην τῶν Γρηγοριανῶν Ἀρμενίων Μαλαχίαν Ὁρμανιάν γενόμενος δεκτὸς μετὰ πολλῶν τιμῶν. Ἡ Α. Θ. Παναγιότης ἀνελθοῦσα εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν προσεφώνησε τὴν Α. Μακαριότητα διὰ τῆς ἐξῆς προτλαχίαι:

Μακαριώτατε ἀδελφέ.

Παραγινόμεθα πάνυ εὐπροσύνως μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν, μελῶν τῆς περὶ ἡμᾶς Ἱερᾶς καὶ Ἀγίας Συνόδου καὶ τῶν ἐντιμοτάτων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μικτοῦ Συμβουλίου, ὅπως ἀποδώσωμεν ὑμῖν πᾶσι τὴν προπρόνως καὶ εὐγενῶς γενομένην πρὸς ἡμᾶς ὑψηλὴν ἐπίσκεψιν ἐν τῷ ὀνόματι τῆς γεναρᾶς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ περιληψμένου ἀρμενικοῦ Γένους.

Κατὰ τὸ προφητικὸν ἱερὸν λόγιον «Ἰδοὺ δὴ τί καλὸν ἦ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφοὺς ἐπὶ τὸ αὐτό», ἡδῶς πάρεσμεν ἐν μέσῳ ὑμῶν τῶν περιληψμένων ἡμῖν ἐν πνεύματι ἀδελφῶν καὶ τέκνων, προσφωνοῦντες ὑμῖν — Χαίρετε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, τῷ δι' ἡμᾶς σταυρωθέντι.

Εὐχαριστοῦμεν ἀπὸ μέρους ἡμῶν καὶ πάντων τῶν περὶ ἡμᾶς τὴν ὑμετέραν φίλην ἡμῖν καὶ Σεβασμιωτάτην Μακαριότητα, πάσῃ τῇ Γερουσίᾳ Ἱερarchίᾳ τῆς Ἀγίας Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας, πᾶσι τοῖς ἐπαύουσι καὶ λογάσι τοῦ περιληψμένου ἀρμενικοῦ ἔθνους καὶ ἀπαντὶ τῷ Γένει ὑμῶν διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὸ σέβας, ἅτινα πάντοτε προσάγετε ἐν εὐχαριστίᾳ πολλῇ τῇ Μητρὶ τῶν Ἐκκλησιῶν ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ.

Διαβεβαιούμεθα, Μακαριώτατε ἀδελφέ, τὴν ὑμετέραν φίλην καὶ λαοπόθητον Μακαριότητα καὶ πάντας τοὺς περὶ ὑμᾶς συνηθροισμένους καὶ συγκοπιῶντας, ὅτι ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, ἣν ἀναζῶς καὶ ἀτελῶς ἐκπροσωπῶ, διὰ πόθου θερμοῦ διεκτελεῖται, ὅπως συνωδᾷ τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ διαβίῳ ἐν πάσῃ εἰρηνεύσει καὶ ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ἀμειψιότητι μετὰ πάντων τῶν συνοίκων λαῶν ἄνευ ἐξαιρέσεως, τὴν ἐξαιρέσιν μὴ φιλοῦσα ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ.

Ἐκ τῶν ἀρχῶν τούτων τοίνυν ἐμπορούμενοι καὶ ἡμεῖς οὐ διελέψαμεν, οὐδὲ διαλείψομεν, συμμορούμενοι ἐν πᾶσι τοῖς θεοῖς τούτοις εὐαγγελικοῖς παραγγέλμασι, φιλοῦντες τοὺς πάντας καὶ συμβοηθοῦντες τοὺς χρεῖαν ἔχοντας. Οὕτω διδάσκει ἡμᾶς ὁ Κύριος ἡμῶν δι' οὗ καὶ ὑπὲρ οὗ τὰ πάντα ἡμῖν γέγονεν.

Ἀκράδαντον ἔχοντες τὴν ἐλπίδα ὅτι ἦτε Α. Α. Μ. ὁ Τρισέβαστος ἡμῶν Ἀναξ Σουλτάν Ἀβδὺλ Χαμίτ Χάν ἐφέντης ἡμῶν καὶ ἡ Αὐτοκρατορικὴ Αὐτοῦ Κυβέρνησις ζωηρὸν καὶ φιλοδίκαιον καὶ φιλόνομον ἔχει τὸν πόθον, καὶ πυξίδα κρίνει τὴν εἰρηνικὴν διαβίωσιν πάντων τῶν πιστῶν αὐτοῦ ὑπηκόων ὑπὸ τὴν πατρικὴν αὐτοῦ αἰγίδα, χάριτας καὶ εὐγνωμοσύνην καὶ πίστιν ὁμολογοῦμεν αὐτῷ εἰς ὁ ἀναντιλέκτως συνεπίκουρον ἔχομεν τὴν Ὑμετέραν Μακαριότητα καὶ τὸ Ἀρμενικὸν Γένος.

Δεόμεθα ἐξ ὅλης ψυχῆς τοῦ Παναγίου ἡμῶν Θεοῦ ἵνα ἐπιχέῃ ἐν ταῖς καρδίαις πάντων ἡμῶν βάλσαμον παρηγορίας καὶ εὐλογίῃ τὰ ἔργα ὑμῶν τὰ δίκαια, τὰ εὐλαβῆ καὶ τὰ νόμιμα.

Εἰς τὴν προσλαχίαν ταύτην μεθερμηνευθεῖσαν ἀρμενιστὶ ὑπὸ τοῦ κ. Δ. Τσολακίδου ἀπαντῶσα ἡ Α. Μακαριότης ὑπεχρίστηκε τῇ Α. Θ. Π. ἐπὶ ταῖς φιλαδέλφαις ἐκφράσεσιν ὑπὲρ τῆς Ἀρμενικῆς Ἐκκλησίας καὶ ταῖς διαβεβαιώσεσιν ὅτι αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν θέλουσι συσφιγθῇ καὶ ἀναπτύχθῃ ἐπὶ μᾶλλον.

Κατόπιν ἡ Α. Θ. Π. ἐξεληθοῦσα τοῦ ἀρμενικοῦ πατριαρχείου εἰσῆλθεν εἰς τὸν παρκαείμενον ἀρμενικὸν ναόν, μεστὸν ἐκκλητικίσματος. Προσφωνήσασα δὲ καὶ εὐλόγησασα τοῦτο ἐξῆλθε τιμητικώτατα προπεμφθεῖσα καὶ ἀποδεχομένη τὰς παρκαλήσεις τῶν ἐπιτροπῶν τῶν αὐτόθι ἐλληνικῶν ναῶν ἀγίας Ἐλπίδος καὶ ἀγίας Κυριακῆς ἐπισκέψατο καὶ τούτους.

Ἐντεῦθεν ἡ Α. Θ. Π. μετὰ τῆς συνοδίας ἀνῆλθεν εἰς Πέραν καὶ ἐπισκέψατο καὶ τὴν Α. Μακαριότητα τὸν Πατριάρχην τῶν καθολικῶν Ἀρμενίων Ἐμμανουηλῶν τυχῶν καὶ ἐνταῦθα τιμητικωτάτης δεξιώσεως.

— Ἐπαναχάμπουσα τὴν παρελθ. Κυριακὴν ἐκ Χάλκης ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης προσήγγισε μετὰ τῆς συνοδίας αὐτοῦ εἰς Ἀντιγόνην, ὅπου ἀντεπισκέψατο τὰς ΑΑ. ΘΘ. ΠΠ. τοὺς αὐτόθι ἐρησυχάζοντας πατριάρχας πρῶν Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτον τὸν Η' καὶ Ἀνθιμον τὸν Ζ', ὡς καὶ τὸν αὐτόθι παρχερίζοντα ὁμογενὴ Σ. Σινιότογλου.

— Δωρεαὶ τοῦ Οἴκ. Πατριάρχου. — Ἐν τῇ χθισινῇ συνεδρίᾳ τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἶκουμ. Πατριάρχης Ἰωακείμ ὁ Γ' ἀνεκρίνωσεν ὅτι δωρεῖται εἰς τὰ Πατριαρχεῖα μίαν ἀρχιερατικὴν στολὴν, μίαν ἀρχιερατικὴν ράβδον καὶ ἄλλα πολὺτιμα σκεύη ὅπως μείνωσιν ἀναφαίρετα κτήματα τῆς πατριαρχικῆς αὐλῆς.

Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐξέφρασε τῇ Α. Θ. Π. τῷ Οἶκουμ. Πατριάρχῃ τὰς θερμὰς εὐχαριστίας αὐτῆς ἐπὶ ταῖς πρόφροσι ταύταις δωρεαῖς.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.